Afspraak maken bij het crematorium

Ik bel het crematorium om de as op te halen. Er staat een telefoonnummer in de brief om een afspraak in te plannen, voor dat ophalen. De crematie was op 17 januari. Wettelijk gezien moeten ze het een maand plus een dag bewaren. Deze wet is vast ontworpen door mensen die nooit hun eigen kind hebben verloren. Maar goed, het is dan zover: een maand en een dag later maakt 18 februari.

“Dan is het al vol,” zegt de mevrouw aan de telefoon.
“Oh, vol? We komen alleen maar even ophalen, hoor.”
“Ja, maar iedereen komt ‘alleen maar’ even ophalen, het zit vol,” antwoordt ze.
Ik slik. Goed, de dag erna dan? Vol.
Daarna? Vol.
Een volle week later hebben ze een gaatje.

Ik knak. Waarom knak ik hier toch om? Een week later maakt toch ook niet uit, je wacht al zo lang? Maar nee, dat is ratio. Ik wil ‘mijn kind’ geen dag langer daar op een plank hebben staan dan nodig. Het is toch niet zo dat we hem er mee terug krijgen? Waarom is dit een groot iets in mijn systeem?

Goed, het is wat het is. Ik leg me wederom neer bij wat niet te beïnvloeden is en geef het ‘kenmerk’ op de brief, het nummer waarmee ze kunnen zien om wie het gaat en wie wij zijn.

“Oh… wacht…, “zegt de mevrouw. “Ik zie dat het om een kind gaat. Daar maak ik een uitzondering voor. U zei 18 februari, dat kan gewoon.”

Brullen, aan de telefoon, ik snik mijn tenen uit mijn lijf door de lijn naar die mevrouw. Ik moet huilen van opluchting en lievigheid van haar. Zie je wel, bureaucratie hoeft niet als je je hart openzet.

“Wat ontzettend fijn, graag meteen om negen uur die dag.”

De afspraak staat. En nu voelt het toch alsof hij thuis gaat komen.